

Sygn. akt III KK 382/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 września 2022 r.
sprawy **D. O.**
skazanego z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt IV Ka 1353/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Świnoujściu
z dnia 15 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 381/19,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S., Kancelaria Adwokacka w S., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa i 80/100 złotych), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

D. O. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 15 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 381/19, na karę roku pozbawienia wolności za to, że od grudnia 2017 r. do dnia 12 maja 2019 r. w Świnoujściu znęcał się fizycznie i psychicznie nad konkubiną W. R. w ten sposób, że bez powodu wszczynał awantury domowe, podczas których zachowywał się wobec pokrzywdzonej

agresywnie, wyzywając ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, popychał, szarpał, uderzał, kopał nogami po całym ciele, wykręcał ręce, chwycił za kark, dusił, ciągnął za włosy i łapiąc za głowę uderzał nią o ścianę, groził, a nadto dnia 8 lipca 2018 roku w Ś., rzucił w twarz pokrzywdzonej telefonem komórkowym, w wyniku czego doznała obrażenia w postaci rany tłuczonej prawego łuku brwiowego, zaś 10 listopada 2018 r. w Ś., uderzył swoją głową w twarz pokrzywdzonej w wyniku czego doznała obrażenia w postaci złamania kości nosowych, powodujących naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, tj. czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności w pkt II wyroku zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie od 29 grudnia 2018 r. godz. 05:00 do 30 grudnia 2018 r. godz. 10:50, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

W III pkt wyroku, na podstawie art. 46 § 1 k.k., Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek uiszczenia na rzecz pokrzywdzonej W. R. kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane przez nią krzywdy.

Obrońca oskarżonego złożył apelację od wyroku Sądu Rejonowego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- 1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:
 - a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów;
 - b) art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie dowodów w postaci listu napisanego przez pokrzywdzoną do oskarżonego oraz gazety przyniesionej przez pokrzywdzoną oskarżonemu w dniu 12 maja 2019 r. i zaniechaniu oceny tych dowodów;
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, wyrażający się w ustaleniu, iż oskarżony swoim zachowaniem popełnił zarzucany mu czyn, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do wniosków przeciwnych;
- 3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, wyrażający się w braku ustalenia, iż zarówno

oskarżony, jak i pokrzywdzona dopuszczali się wzajemnych nagannych zachowań wobec siebie oraz, iż pokrzywdzona była stroną atakującą oskarżonego, albowiem materiał dowodowy zebrany w sprawie, aż nadto dostarcza dowodów w tej mierze; 4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, wyrażający się w ustaleniu, iż pokrzywdzonej należy się rekompensata za doznane przez nią krzywdy fizyczne i moralne w postaci zadośćuczynienia w wysokości 10.000 zł, podczas gdy pokrzywdzona na rozprawie w dniu 15 czerwca 2021 r. zmieniła swoje zeznania, wskazując iż oskarżony nie znęcał się nad nią oraz oświadczyła „ja nie chcę żadnych pieniędzy od D. jeśli chodzi o zadośćuczynienie, o które wносиłam”.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt IV Ka 1353/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o zasądzeniu na rzecz pokrzywdzonej W. R. kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.

Obrońca oskarżonego zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości, zarzucając mu:

1. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 207 § 1 k.k., poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że zachowanie oskarżonego wobec W. R. w okresie od grudnia 2017 r. do 21 maja 2019 r. wypełnia ustawowe znamiona występków z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji gdy zarówno oskarżony jak i W. R. dopuszczali się wzajemnych nagannych zachowań wobec siebie, a tym samym „brak jest znamienia posiadania przez oskarżonego przewagi nad pokrzywdzoną”;
- 2) rażącą obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierzetelne, ogólnikowe i pozorne rozpoznanie apelacyjnego zarzutu naruszenia przez Sąd art. 7 k.p.k., który polegał na dokonaniu dowolnej oceny dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonej, zeznań świadków I. W., A. Z. i D. S., a także

wyjaśnień oskarżonego, co miało wyraz w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, co skutkuje niemożliwością kontroli kasacyjnej w tym zakresie.

Podnosząc powyższe, obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator Prokuratury Okręgowej w Szczecinie wniosł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu w stopniu oczywistym, toteż podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzut naruszenia przepisu materialnego – art. 207 § 1 k.k. – nie ma charakteru kasacyjnego, ponieważ odnosi się nie do wyroku Sądu odwoławczego – który zaskarża kasacja – ale do wyroku Sądu I instancji. Sąd Okręgowy, utrzymując w zasadniczej części w mocy wyroku Sądu Rejonowego, nie stosował bowiem art. 207 § 1 k.k., a zatem nie mógł go naruszyć (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2021 r., III KK 386/21). Oceniając ten zarzut kasacyjny nie przez pryzmat kwalifikacji podnoszonych w nim uchybień, lecz odczytując jego istotę z samej jego treści oraz uzasadnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, dostrzec można, że w rzeczywistości skarżąca kwestionuje słuszność dokonanych przez Sąd I instancji, a zaaprobowanych w instancji odwoławczej, ustaleń faktycznych. Tymczasem podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego musi być połączone z akceptacją tych ustaleń. Sama istota obrazy prawa materialnego sprowadza się przecież do wadliwej subsumpcji normy prawnej do niespornego stanu faktycznego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2021 r., IV KK 373/21).

Zarzut dotyczący nieprawidłowej kontroli instancyjnej nie zasługuje natomiast na uwzględnienie, gdyż lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd odwoławczy rozważył apelację obrońcy z należytą wnikliwością i w kompleksowy sposób (por. str. 3 – 5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). „O obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można zasadnie twierdzić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, natomiast o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. w przypadku, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania

zarzutów i wniosków apelacji, a więc wówczas, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2022 r., IV KK 603/21). Należy przy tym pamiętać, że obszerność wywodów sądu II instancji, akceptującego ustalenia faktyczne poczynione przez sąd *meriti*, zależy od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu sądu rozpoznającego sprawę jako pierwszy, dopuszczalne jest też zbiorcze omówienie zarzutów apelacyjnych czy odwołanie do argumentacji zawartej w uzasadnieniu sądu I instancji. Realizacja obowiązków wynikających z art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. nie polega na powtórzeniu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, ale wyjaśnieniu powodów, dla których zarzuty środka odwoławczego zostały podzielone lub uznane za niezasadne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2022 r., V KK 265/20). Temu zadaniu Sąd Okręgowy w Szczecinie sprostał.

W świetle powyższych rozważań, podniesione w kasacji zarzuty jawią się jako bezzasadne w stopniu oczywistym.

Nie dostrzegając podstaw do uwzględnienia przedmiotowej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, o kosztach postępowania rozstrzygając zgodnie z art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., przy czym o kosztach za nieopłaconą pomoc udzieloną skazanemu z urzędu na podstawie § 4 ust. 3 i § 17 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

[as]